

Te dood voor woorden

Colofon

ISBN: 978 94 6365 633 7

1e druk 2024

© 2024, Olivier van Os

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

TE DOOD VOOR WOORDEN

Olivier van Os

Proloog

Sarah sloeg Dirks armen van zich af. ‘Raak me niet aan!’ siste ze, merkend dat haar stem nauwelijks boven de luide muziek uitkwam.

Boven de dansende menigte hing een dikke walm van sigarettenrook, waardoor de bewegende lichtbundels van de kleurrijke discolichten duidelijk zichtbaar waren. Naarmate de tijd verstreek, veranderde de walm in een volwaardig rookgordijn, en het aantal oranje gloeiende puntjes die boven de menigte uitstak, nam gestaag toe.

In het midden van de dansvloer, omringd door opgewekte jongeren die wild aan het dansen waren, zag Sarah haar vriendinnen op een groezelige bank zitten. Sarahs dubbele zicht veraadde dat ze waarschijnlijk een biertje te veel had genuttigd. Of misschien wel twee biertjes te veel, bedacht ze zich.

Een ruk aan haar schouder bracht haar met een schok terug naar het gesprek met Dirk.

‘Hoe bedoel je raak me niet aan?’ vroeg hij verbaasd. ‘Toen leek je het niet zo erg te vinden,’ zei hij terwijl hij de bovenarm van Sarah streelde.

‘Je weet dat dat een vergissing was,’ snauwde Sarah, opnieuw zijn arm wegduwend.

Dirk zette een lachje op. ‘Pff, laat me niet lachen.’

‘Ik heb al een relatie, Dirk! Dat weet je toch?’

‘O ja? Met wie dan? Want daar dacht je laatst toch heel anders over.’

‘Dat gaat je niks aan.’

‘Ben je soms bang dat ik hem vertel over onze ... Hm, hoe zal ik het noemen?’ Dirk legde zijn duim en wijsvinger als een pistool op zijn kin. ‘Onze *logeerpartij*?’

Sarah keek weg, in de richting van haar vriendinnen, om zo te proberen haar tranen te verbergen. Tegelijkertijd hoorde ze het

gelach van Eva boven de muziek uitkomen. Haar lach zou Sarah uit duizenden kunnen herkennen, zelfs in de drukte van het feest.

Dirk volgde de blik van Sarah en zag onder andere zijn zusje zitten, samen met de rest van haar vriendinnenkliekje. ‘Heb je het eigenlijk al aan Jasmine verteld?’

Met een ruk draaide Sarah haar gezicht naar Dirk. Ze balde haar vuisten en zette een stap naar hem toe, waardoor haar gezicht dichterbij dat van hem kwam. Ze hoefde niet hard te schreeuwen om zichzelf verstaanbaar te maken en zonder dat ze het doorhad, spreidden haar neusvleugels zich. Haar ogen schoten vuur. ‘Als jij ook maar aan *iemand* vertelt over ons, dan zorg ik ervoor dat de hele school weet wat er met Lulu Foster is gebeurd.’

Het lachje op het gezicht van Dirk veranderde in een zenuwachtige blik, wat niet onopgemerkt bleef bij Sarah.

‘Hoe weet jij ...’

‘Doet er niet toe,’ onderbrak Sarah hem. ‘Maar daag me niet uit.’ Zonder op een reactie te wachten, ervan uitgaande dat haar boodschap duidelijk was, liep ze weg bij Dirk. Door de opgebouwde frustratie voelde ze enkele tranen over haar wangen rollen. Naast het feit dat Dirk zich als een eikel gedroeg, was de grootste woede gericht op haarzelf. Hoe had ze ooit zo stom kunnen zijn? Wat had ze in hem gezien? In de broer van Jasmine nog wel! En hoe ging ze dit, als ze dat ooit zou doen, aan Lisa vertellen?

Met haar hoofd gevuld met lastige vragen en dilemma’s, wilde Sarah terug naar haar vriendinnen lopen. Maar vlak voordat ze de rand van de dansvloer bereikte, werd ze tegengehouden door Dirk die plotseling voor haar stond. Van schrik liet Sarah het glas dat ze vasthield op de grond vallen, en vanuit haar ooghoek zag ze haar vriendinnen omkijken.

‘Hier ga je spijt van krijgen, Sarah,’ dreigde Dirk.

‘Flikker op!’ beet Sarah hem toe terwijl ze hem wegduwde en de menigte instormde. Ze werd overvallen door een misselijk gevoel, waarvan onduidelijk was of dit veroorzaakt werd door de drank of de spanning.

Opeens hoorde ze iemand haar naam roepen. ‘Sarah, wacht!’ Het was Eva.

Sarah liep snel door, ze had geen zin om met iemand te pra-

ten. Bovendien had ze ook geen overtuigende smoes klaarliggen om te verklaren waarom ze ruzie had met Dirk. Ze wurmde zichzelf dwars door de menigte, waarbij ze tegen meerdere mensen aanbotsde. Vlug wierp Sarah een blik over haar schouder en zag Eva, op haar tenen staand, om zich heen kijken. Plotseling keek Eva haar kant op en Sarah dook snel weg achter een groepje dat druk bezig was met het maken van een selfie.

Hurkend achter de mensen keek Sarah naar de achterdeur, en keek ook nog even naar achteren.

Eva liep recht op haar af.

Alsof ze in een actiefilm speelde, rende Sarah voorovergebogen naar de deur. In een soepele beweging opende ze de deur half en wrong zich naar buiten. Ze deed de deur achter zich dicht en vulde haar longen met de frisse buitenlucht, blij om verlost te zijn van de verstikkende sigarettenrook. Door het raam in de deur keek ze opnieuw naar Eva, die met een verdwaalde blik in de rondte keek. Het leek erop dat ze haar niet naar buiten had zien glippen.

Sarah voelde zich schuldig, maar niet schuldig genoeg om alsnog naar haar toe te gaan.

Opeens leek Eva iets op te vallen, maar het was niet Sarah die ze zag. Eva's verdwaalde blik veranderde langzaam in een vastberaden gezichtsuitdrukking en Sarah observeerde hoe haar vriendin diep inademde, snel haar haar fatsoeneerde en langzaam in beweging kwam.

Sarah keek waar Eva naartoe liep en kon haar ogen niet geloven. Het leek wel alsof Eva op Ruben afstapte! De wonderen zijn de wereld nog niet uit, dacht Sarah, en observeerde aandachtig hoe haar vriendin eindelijk het lef had om met de jongen te praten waar ze al jarenlang een oogje op had.

Ruben, de aanvoerder van het voetbalteam, bewoog zich vooral in het gezelschap van zijn teamgenoten en de meiden van het cheerleaderteam, inclusief Lisa. Lisa, de captain van het cheerleaderteam, was ook een van de voornaamste redenen waarom Eva nooit de moed had gehad om op Ruben af te stappen. Er gingen namelijk regelmatig geruchten rond dat Lisa en Ruben in het geheim een relatie hadden, maar Sarah wist dat dit niet waar

was. Het was namelijk Sarah zelf die een geheime relatie had met Lisa, en dat was een geheim dat zelfs hun beste vrienden niet kenden. Daarom kon Sarah de geruchten over Ruben en Lisa niet ontkrachten, om op die manier Eva uit haar onzekerheid te helpen.

Sarahs aandacht werd plotseling getrokken door een toeterende auto op straat. De geparkeerde blauwe Volkswagen met zijn geblindeerde ruiten was onmiskenbaar. ‘Dit meen je niet,’ mompelde ze. Zonder nog om te kijken liep Sarah naar de voorkant van het huis. Een koele avondbries aaide haar blote benen waardoor kippenvel zich over haar hele lichaam verspreidde. Ze sloeg haar armen over elkaar en strompelde in de richting van de auto.

Vanaf de portiek achter zich hoorde ze Brian, een van de teamgenoten van Ruben, naar haar fluiten, wat werd gevolgd door luid gelach. Aan de diepe stemmen te horen waren het allemaal jongens. Sarah voelde hun ogen over haar benen glijden, maar hoewel het haar een ongemakkelijk gevoel gaf, probeerde ze het te negeren en trok ze aan de onderkant van haar trui waardoor haar billen bedekt werden.

Ze liep snel door en klopte op het geblindeerde raam aan de kant van de rijder. Langzaam gleed het raam naar beneden en een penetrante walm van sterke drank kwam haar tegemoet. ‘Wat doe je hier?’ vroeg Sarah terwijl ze haar hoofd naar binnen stak. De geur brandde in haar neus en ze kon het bijna niet verdragen. Het maakte haar nog misselijker dan dat ze al was.

‘Je bent toch niet aan ’t drinken toch?’ stelde de bestuurder een wedervraag.

Sarah zag dat hij naar haar buik wees. ‘Ik heb je al gezegd dat ik het laat weghalen.’

‘W- w- waarom? We kunnen er toch s- s- samen voor zorgen?’

‘Je bent dronken,’ zuchtte Sarah. ‘Ga weg. Voordat iemand je ziet. Alsjeblieft.’

‘Het maakt m- me niet uit dat het niet va- van mij is! S- s- Sarah, ik h- hou van je. *Ik* hou van je. Dat weet je toch? V- v- veel meer dan die eikel ooit zou doen.’

Zonder te reageren trok Sarah haar hoofd weer uit de auto. Ze

negeerde de dronken protesten van de bestuurder en draaide zich om naar het huis waar het feest nog in volle gang was. Een zucht van opluchting ontsnapte aan haar lippen toen ze hoorde dat de motor van de auto achter haar gestart werd. Ze keek hem na tot hij om de hoek verdween, de weg naar het bos in.

Sarah begon terug te lopen naar het huis, maar bij elke stap die ze zette, voelde ze haar enthousiasme om terug te keren naar het feest afnemen. Nog voordat ze de oprit bereikte, stopte ze met lopen en wierp ze een laatste blik op de weg waar de auto zojuist verdwenen was.

Een rondje lopen om een beetje nuchter te worden, daarna zou ze weer teruggaan, bedacht ze.

De hakken van haar laarzen klikklakten op het asfalt terwijl ze langzaam de duisternis in liep. De dichtstbijzijnde lantaarnpaal had ze inmiddels zo'n dertig meter achter zich gelaten en de muziek, afkomstig van het feest, was bijna niet meer te horen. Slechts de zware bas dreunde nog zachtjes door.

Sarah raakte verzonken in haar gedachten en liep, zonder het zelf te beseffen, bijna een kilometer de weg af. De plotse-linge overproductie van haar speekselklieren trok haar uit haar gedachten. Het misselijke gevoel, waar ze net een beetje van af was, keerde in alle hevigheid terug. Ze kromp ineen en maakte een kokhalzend geluid.

‘Shit.’

Ze klom over de reling aan de rechterkant van de weg, maar nog voordat ze haar voeten op de grond kon neerzetten, trok haar maag samen. Het braaksel vulde haar mondholte en ze rende de bosjes in. Haar maaginhoud spetterde op de grond en het naar zuur smakende mengsel van bier en tequila maakte haar nog misselijker. Terwijl ze merkte dat ze waarschijnlijk weer over moest geven, voelde ze haar mobiel trillen in haar broekzak.

Dat zullen mijn vriendinnen wel zijn, dacht ze.

Opeens trok haar maag weer samen, maar aan het schuim te zien dat ze uitspuugde, had haar maag zich volledig geleegd. Met een zucht kwam ze overeind en met haar handen in haar nek strekte ze zich uit, zoals sporters doen wanneer ze last hebben van een zijsteek. Wankelend liep ze terug naar de weg en klom

weer over de reling. Zonder om zich heen te kijken, veegde ze het slijm uit haar mondhoeken terwijl ze de weg weer opliep en haar mobiel uit haar zak pakte.

Uit het niets verscheen er een fel licht in haar ooghoek. Ze schrok, keek op en besepte dat ze plotseling oog in oog stond met twee naderende koplampen.

Als een hert stond ze verstijfd van angst, vastgenageld op het asfalt van de weg. Haar benen leken te zijn veranderd in steen en Sarah kreeg zichzelf niet in beweging. Nog geen paar seconden later tolde ze door de lucht. Het geluid van piepende banden klonk terwijl Sarah met een klap op het wegdek gesmakt werd. Ze keek naar de rode remlichten van de auto en het voelde alsof al haar botten in brand stonden.

Ze probeerde te ademen, maar voelde dat dit moeilijk ging. Het werd even zwart voor haar ogen, maar toen ze weer bijkwam, en omhoogkeek, zag ze Eva's gezicht. Ze zag er bang uit en zei iets, voor Sarah, onverstaanbaars.

Sarah probeerde te praten, maar het bloed in haar luchtwegen maakte dat er enkel een kokhalzend geluid voortkwam uit haar mond. De zwarte vlekken voor haar ogen blokkeerden steeds meer Sarahs gezichtsveld.

Plotseling voelde ze niks meer ...

Anderhalf jaar later ...

Samen met haar advocaat betrad Leah de rechtszaal. Talloze bekende gezichten draaiden zich om, en het leek er op dat alle zitplekken bezet werden door de inwoners van Forest Hill. Leah scande het publiek, maar kon haar vriendinnen niet tussen al die hoofden vinden.

Aan de rechterkant van de ruimte stonden verschillende camera's opgesteld, die de hele dag door live uitzonden. Het dorp was al wekenlang in de ban van de rechtszaak tegen Dirk Hillard die, sinds de heldhaftige arrestatie door rechercheur Caroline Baak, als hoofdverdachte werd beschouwd in de moordzaken rond Sarah Waterson, Rachel Sanchez en de beheerder van het kerkhof, Jacob Quirey, die op een gruwelijk manier aan zijn eind was gekomen in zijn eigen badkuip.

Aan de andere kant van de zaal zaten de juryleden die veel lange dagen maakten op de aan hen aangewezen plaatsen. Ze luisterden nauwlettend naar wat de juristen in de zaak te zeggen hadden. Zij waren degenen die aan het einde van het proces een oordeel moesten vellen over de schuld of onschuld van Dirk.

Vandaag brak de derde week van de rechtszaak aan. Leah was opgeroepen om 's ochtends als getuige haar verhaal te doen voor de jury. Nadat er al enkele getuigen waren gehoord, was Leah als eerste van haar vriendinnen aan de beurt. Leah was dan ook bijna het vierde slachtoffer geworden van de seriemoordenaar van Forest Hill. Het was Eva die haar samen met twee rechercheurs redde, toen ze door Dirk was ontvoerd en meegenomen naar een verlaten schuur. Leah werd daar vastgehouden door een zwarte gemaskerde gedaante, waarvan ze eerst dacht dat het nog steeds Dirk was. Maar door het mysterieuze telefoontje dat Eva wat later kreeg, toen Dirk na een mislukte ontsnappingspoging

was gearresteerd door de politie, waren de vriendinnen daar toch niet meer zo zeker van.

Leah had de afgelopen weken veel tijd doorgebracht met haar advocaat en de Officier van Justitie die het Openbaar Ministerie vertegenwoordigde, Stephan Jones. Samen met hen had ze zich voorbereid op het getuigenverhoor van vandaag, met name op de mogelijke vragen die de verdediging van Dirk zou kunnen gaan stellen. Na Leahs ontslag uit het ziekenhuis was dit de enige reden waarvoor ze af en toe haar huis verliet. Naast het feit dat ze bang was voor de moordenaar, die blijkbaar nog vrij rondliep, werd zij, maar ook haar familie, continu lastiggevallen door de media. Ook Eva en Jasmine moesten wennen aan de vele verslaggevers die hen regelmatig ongevraagd benaderden.

Sinds de avond van Dirks arrestatie werd Leah 's nachts geïnteresserd door levendige flashbacks. Elke keer wanneer ze haar ogen sloot, was ze terug in de schuur met een touw om haar nek, terwijl de zwarte gedaante voor haar stond. Meestal droomde ze dat de gestalte de kruk onder haar wegschopte, waarna ze vervolgens, vlak voordat het touw om haar nek strak kwam te staan, badend in het zweet wakker schrok. Gisternacht eindigde de droom echter anders dan normaal. Vlak voordat de gedaante de kruk wegschopte, wist ze het masker van zijn gezicht te trekken. Het gelaat van Dirk, met een sadistische lach op zijn gezicht, kwam onder de zwarte stof vandaan. En hoewel ze in deze droom niet werd opgehangen, waren haar lakens niet minder doorweekt.

Dit is waar ze aan dacht terwijl ze tussen de bankjes door op de rechter afliep. De rechter was een vrouw van middelbare leeftijd met kort, grijzend haar van wie ze de stem al dagenlang uit de televisie op de slaapkamer van haar vader had horen komen. In het echt zag ze er minder oud en getekend uit. Maar haar vriendelijke en tegelijkertijd autoritaire uitstraling, klopte wel met wat ze op de televisie had uitgestraald.

Rechts voor zich zag Leah de verdedigende partij, onder leiding van strafrechtadvocaat Gwenn Hall, al klaar zitten om de zitting te beginnen. Het was de eerste keer dat Leah Dirk weer in het echt zag. Hij droeg een net, blauw pak en zijn haren zaten

strak achterovergekamd op zijn hoofd. Ze moest denken aan de droom die ze gisteravond had. Maar in plaats van een sadistische lach, had Dirk een wazige blik in zijn ogen en staaarde hij afwezig naar het bureau voor zich. Ondanks het feit dat hij er met een geschoren baard en een strakke coupe netjes bij zat, had hij er nog nooit zo slecht uitgezien.

‘Kijk, hier zitten jullie,’ zei Stephan tegen Leah en haar advocaat. Hij wees naar het bankje, links tussen het publiek, direct achter de tafel waar hij zou gaan zitten. ‘Zijn er nog vragen?’

Leah schudde haar hoofd. Ze keek achterom, maar kon haar vriendinnen nergens zien zitten.

‘Oké dan. We gaan zo beginnen en dan word je meteen naar voren geroepen. Beantwoord de vragen simpelweg naar waarheid, en als je iets niet meer weet is dat ook geen probleem.’

Leah keek haar advocaat, Matthew, aan en zuchtte. Veel zou afhangen van wat zij vandaag zou zeggen. Leah keek vervolgens naar Stephan die door het houten poortje naar voren liep. De staat had Stephan niet voor niets op de zaak gezet. Hij werd gezien als een van de beste aanklagers die er was.

De advocaat van Leah, die haar vader dankzij zijn uitgebreide netwerk had kunnen inschakelen, gold als één van de beste strafrechtadvocaten van de staat. Tijdens de voorbereidingszitting met Leah had Matthew het wel over Gwenn Hall gehad, de advocaat die Dirk verdedigde. Hij kende haar van Harvard, waar hij tegelijkertijd met Gwenn was afgestudeerd. Ze waren altijd concurrenten van elkaar geweest, en na hun afstuderen waren ze elkaar al regelmatig tegengekomen in de rechtszaal. Behalve Matthews opvatting dat ze bekwaam was in haar vak, had hij verder weinig lovende woorden over haar gesproken. Ze stond bekend als een nietsontziende pitbull, die naast vasthoudend, ook zeer fel en intimiderend kon zijn.

Leah zag dat Gwenn met enige moeite uit haar stoel opstond toen de rechter de zaal binnenkwam. Haar dikke buik zat zorgvuldig verstopt onder haar toga, waarvan de knopen strak stonden.

Stephan nam recht voor Leah plaats aan zijn tafel en opende zijn leren koffer. Deze was gevuld met papieren en documenten,

maar Stephan had in een keer de juiste stukken te pakken. Zowel Stephan als Gwenn liep naar voren om de rechter een document te overhandigen, met daarop onder andere de namen van de getuigen die zouden worden gehoord.

Leah keek opzij naar Dirk. Hij hield zijn handen gevouwen voor zich op tafel. Ze kon het niet helpen, maar voelde zich schuldig. Ze wist dat hij niet verantwoordelijk was voor de dood van Sarah. Bovendien waren Leah en haar vriendinnen ook niet meer overtuigd van zijn betrokkenheid bij de dood van Rachel en Jacob. Want waarom Dirk Leah had ontvoerd, wisten ze niet. Maar door het mysterieuze telefoontje dat Eva kreeg tijdens haar bezoek aan Leah in het ziekenhuis, wisten ze wel bijna zeker dat de ware dader nog altijd vrij rondliep.

De stem van de rechter klonk uit de luidspreker, waardoor het geroezemoes in de zaal stilviel. Leah richtte haar blik weer naar voren en voelde haar hart steeds sneller kloppen. Ze luisterde niet naar wat de rechter zei. In plaats daarvan staaarde ze naar het achterhoofd van Stephan en observeerde hoe zijn kapper een strakke haarlijn had weten te creëren in zijn nek. Onderaan zijn nek was zijn hoofdhuid door zijn donkere haren nog te zien, maar met elke centimeter omhoog verdween zijn huid steeds meer achter zijn langer wordende haren. Zijn volle bos, zeker voor een man van in de veertig, zat strak in model, naar rechts gekamd. In tegenstelling tot Gwenn, was Stephan een aantrekkelijke, sportieve verschijning. Maar helaas kwam het in de rechtszaal niet op uiterlijk aan, dacht Leah.

Ze schrok toen opeens Stephan van zijn stoel opstond. ‘Het ministerie wil Leah Brown als getuige oproepen.’ Hij klonk zelfverzekerd. Hij draaide zich om en keek Leah aan.

Met klamme handen stond Leah op en liep vooruit in de richting van het poortje.

‘Zet hem op,’ hoorde ze Matthew haar toefluisteren. Ze knikte naar hem, terwijl een mannelijke agent het hekje voor haar open hield en haar naar de hoge stoel begeleidde, naast de rechter. Ze liep het trapje omhoog en nam plaats achter de microfoon, terwijl de agent weer terugliep naar zijn eerdere positie. Ze keek naar het publiek en zag twee personen subtiel naar haar zwaaien. Het

waren Eva en Jasmine. Ze had ze niet zien binnenkomen. En ook al zaten ze wel tien meter van haar vandaan, hun aanwezigheid maakte toch dat ze zich direct een beetje minder alleen voelde.

Naast haar vriendinnen zag ze ook haar vader zitten, Carl. Hij glimlachte naar haar, maar zijn nervositeit was onmiskenbaar. Tijdens het ontbijt die ochtend probeerde Carl Leah gerust te stellen, maar ondanks zijn goedbedoelde poging kreeg ze toch geen hap door haar keel. *'Gewoon de waarheid vertellen,'* bleef hij maar zeggen. Maar door die woorden leek haar keel alleen maar strakker dicht te gaan zitten.

Ze liet haar ogen verder glijden over het publiek. Haar blik bleef rusten op de ouders van Dirk en Jasmine, Rick en Phoebe. Die zaten direct achter de tafel van Dirk en zijn advocaat. Sinds Dirks arrestatie had Jasmine vaak bij Eva gelogeerd. In het huis van de familie Hillard hing namelijk een grimmige sfeer; haar moeder greep regelmatig naar de drankfles terwijl haar vader continu in de weer was met advocaten. En er was niet alleen sprake van spanning binnen de familie Hillard. Ook tussen de families van de vriendinnen leek er een tweedeling te zijn ontstaan die wrijving veroorzaakte in de groep. Terwijl Dirks ouders overtuigd bleven van de onschuld van hun zoon, leken de andere ouders, en vooral Carl, daar toch heel anders over te denken.

'Miss Brown, bent u zo ver?' vroeg de rechter.

Leah keek van het publiek opzij naar het gezicht van de rechter. Nu ze zo dicht bij haar zat, kon Leah zien dat de rechter zich keurig opgemaakt had. Maar ondanks het subtiele laagje foundation op haar gezicht, waren de rimpels op haar voorhoofd desalniettemin nog duidelijk zichtbaar. Op haar lippen droeg ze lippenstift in een heel natuurlijk ogende kleur rood en in haar oren had ze gouden oorbellen hangen die haar een chique uitstraling gaven.

'Zou je de eed af willen leggen?' vroeg ze.

Leah slikte en keek naar haar vriendinnen. Eva en Jasmine lachten geforceerd naar haar. Ze ademde diep in, legde haar rechterhand op de bijbel die voor haar lag, en begon met praten. 'Ik, Leah Brown, zweer de hele waarheid en niets dan de waarheid te vertellen, zo helpe mij God.' Er was geen weg terug meer.

De rechter knikte naar Stephan, waarna deze opstond van zijn stoel en voor Leah ging staan. ‘Jasmine Hillard is een van jouw beste vriendinnen, is dat correct?’ luidde zijn eerste vraag.

Leah hoorde het intensieve getik van de griffier die de conversatie meteen vastlegde. Leah leunde naar voren om haar mond dichterbij de microfoon te brengen. ‘Ja, dat klopt.’ Ze schrok van hoe hard haar stem uit de speakers kwam.

‘Je kent Dirk Hillard via Jasmine, is dat ook correct?’ vroeg Stephan terwijl hij naar Dirk wees.

‘Ja, klopt.’ Leah keek naar Jasmine die nog steeds geforceerd glimlachend naar haar keek.

‘Hoe zou je je relatie met Dirk omschrijven?’ vroeg Stephan erachteraan.

‘Uhm ... Gewoon, hij was de grote broer van Jasmine. Meestal zat hij op zijn kamer te gamen wanneer ik bij Jasmine op bezoek was en soms kwamen we elkaar tegen in de gangen op East Side High, toen hij daar ook nog op school zat.’

‘En kwamen jullie elkaar ook wel eens tegen op feestjes?’

Leah knikte en antwoordde: ‘Dat is één keer gebeurd, ja.’

‘Hoe ging dat?’

Ze slikte. ‘Ik heb hem toen niet echt gesproken.’

‘Maar je hebt hem wel gezien?’

‘Ja, dat wel.’

‘Kan je beschrijven hoe hij zich die avond gedroeg?’

Verbaasd keek ze de aanklager aan. Deze vragen had ze niet van tevoren geoefend. Het ontging Eva en Jasmine niet dat Leah verrast werd door de vraag.

‘Hij was ... boos,’ antwoordde Leah voorzichtig.

‘Boos?’

‘Hij had ... onenigheid met iemand.’

‘Kan je je nog herinneren met wie hij die *onenigheid* had?’

‘Met Sarah ...,’ antwoordde Leah uiteindelijk twijfelend.

‘Sarah Waterson?’

Leah knikte.

‘Kunt u hardop antwoord geven?’ vroeg de rechter vriendelijk.

‘Uhm, ja sorry, Sarah Waterson,’ zei Leah er snel achteraan.

‘Kan je vertellen hoe dat eruitzag?’

Ze keek expres niet naar haar vriendinnen. Wat ze nu ging zeggen zou Dirk niet in een goed daglicht zetten.

‘Ik was op het feestje van Ruben, een klasgenoot van mij, van ons, en we hoorden een glas kapotvallen. Toen we omkeken zagen we Sarah overstuur weglopen bij Dirk.’

‘Weet je waar die ruzie over ging?’

‘Het was geen ruzie, maar onenigheid. En, nee, ik heb geen idee,’ antwoordde Leah. Hier hoefde ze in ieder geval niet over te liegen. Dat was een meevaller, dacht ze bij zichzelf.

‘Misschien over haar zwangerschap?’ opperde Stephan.

‘Edelachtbare, dit is puur speculatief!’ onderbrak Gwenn, die naast Dirk zat, het verhoor, terwijl ze opstond.

Nog voordat de rechter kon reageren, stak Stephan zijn hand omhoog. ‘Sorry, dat neem ik terug, edelachtbare.’

De rechter knikte naar de griffier om duidelijk te maken dat die laatste vraag geschrapt moest worden en Gwenn ging volstaan weer op haar plek zitten.

‘Als ik het goed begrijp heb je dus geen idee wat de aard van deze ruzie was,’ hervatte Stephan zijn verhoor. ‘Kan je je wel herinneren wanneer dit allemaal gebeurde?’

Leah knikte. ‘Ja, dat kan ik me herinneren,’ zei ze. Ze wilde eigenlijk geen antwoord geven.

Stephan maakte met een handgebaar duidelijk dat ze de vraag verder kon beantwoorden.

Leah klemde haar kaken op elkaar. Daarna zei ze: ‘Het was op de avond dat Sarah verdween.’

‘En hoe zag Dirk eruit? Zag hij er ook overstuur uit?’

Leah moest even nadenken maar schudde daarna haar hoofd. ‘Overstuur zou ik het niet noemen ...’

‘Hoe dan wel?’ vroeg Stephan.

‘Eerder gestrest.’

‘Was het vergelijkbaar met hoe hij eruitzag in de nacht dat hij jou ontvoerde?’

‘Nee, dat was heel anders. Die avond, in de auto ... Ik weet het niet. Toen zag hij er angstig uit. Wanhopig ...’

‘Wanhopig omdat hij op de radio hoorde dat de politie de zaak had opgelost en naar hem op zoek was?’

Gwenn sprong weer op uit haar stoel. Ze leek er verdacht minder moeite mee te hebben dan toen ze bij het binnenkomen van de rechter op moest staan.

‘Edelachtbare, ik maak opnieuw bezwaar. Dit is speculatief!’

De rechter knikte. ‘Toegestaan. Meneer Jones, pas op uw woorden, dit is al de tweede keer.’ De rechter wendde zich naar de jury. ‘Voor alle duidelijkheid, er zijn inmiddels twee vragen gesteld waartegen bezwaar werd gemaakt. Deze dienen verder dan ook niet meegenomen te worden in uw oordeel,’ zei ze. Ze richtte zich weer tot Stephan. ‘Heeft u nog verdere vragen, meneer Jones?’

‘Nee, dat was het voor nu,’ antwoordde Stephan, terwijl hij knikte naar Leah. Hij keerde zich om en nam weer plaats achter zijn tafel.

Gwenn fluisterde iets onverstaanbaars in Dirks oor en stond op. ‘Edelachtbare, ik heb ook een paar vragen voor onze getuige.’

De rechter knikte en gebaarde dat Gwenn naar voren mocht komen. Ze ging op dezelfde plek staan als waar Stephan had gestaan en keek Leah strak aan. Haar geprononceerde jukbeenderen, grote neus en rode, bolle wangen deden haar denken aan een circusdirecteur.

Leah dacht terug aan de voorbereidings sessies die ze had gehad met haar advocaat. Ook al had ze dagen besteed aan het oefenen voor dit moment, ze voelde zich desondanks onvoorbereid.

‘Leah, in de auto van Dirk ben je je bewustzijn verloren, correct?’

‘Ja, volgens mij wel,’ antwoordde Leah.

‘Ja of nee?’ vroeg Gwenn streng.

Ze schrok van haar felle reactie. Ze zocht oogcontact met haar advocaat. Matthew gaf haar een knipoog en knikte subtiel naar haar. Hij had haar al gewaarschuwd dat ze fel zou zijn. In haar carrière had Gwenn nog maar weinig zaken verloren en dat had ze niet bereikt door zachtaardig te zijn tijdens haar verhoren.

‘Ja,’ antwoordde Leah uiteindelijk.

‘Kan je de jury vertellen over het moment dat je weer wakker werd?’

Leah begon te trillen. Ze dacht niet graag terug aan dat mo-

ment. ‘Het was donker ...,’ begon ze haar verhaal. ‘Ik voelde dat er iets over mijn hoofd heen zat. Mijn hoofd deed pijn. Ik denk dat ik bloed in mijn nek voelde druppelen.’ De tranen welden op in haar ogen. Ze keek naar haar vriendinnen en zag dat die ook emotioneel werden.

‘En toen?’ vroeg Gwenn nu wat minder streng.

‘Toen werd er iets van mijn hoofd afgetrokken ... Het is allemaal een beetje een waas, maar ik herinner me een muur die vol hing met foto’s van mij en mijn vriendinnen.’

‘Heb je ook gezien wie dat van je hoofd aftrok?’

Leah schudde haar hoofd.

‘Ja of nee?’ vroeg Gwenn nu weer net zo streng als daarvoor.

‘Sorry. Nee, dat heb ik niet gezien.’

‘Dus je hebt Dirks gezicht, nadat je je bewustzijn in de auto had verloren, niet meer gezien?’ vroeg de advocaat.

‘Nee, de persoon die mij gevangen hield, droeg een masker,’ reageerde Leah.

‘En heb je met de persoon gepraat die met jou in de ruimte stond? Of heeft Eva gezien wie zich achter het masker verschool?’

Leah schudde haar hoofd.

‘Ja of nee, Leah?’ vroeg Gwenn opnieuw.

‘Nee, dat heb ik niet. En ik weet niet of Eva zijn gezicht gezien heeft, volgens mij niet. Dat zou ze dan wel verteld hebben aan mij of aan de politie.’

‘Dus je weet eigenlijk helemaal niet zeker of het daadwerkelijk Dirk was die bij jou in de ruimte stond?’

‘Nee, dat kan ik inderdaad niet met honderd procent zekerheid zeggen,’ zei Leah die de opluchting in haar stem probeerde te verbergen.

‘Dat waren mijn vragen edelachtbare,’ zei Gwenn terwijl ze zich weer omdraaide om naar haar tafel te lopen.

Leah zag dat Stephan iets in zijn notitieblok krabbelde.

‘Meneer Jones, heeft u nog een vraag?’ vroeg de rechter.

Stephan keek op van zijn papier. ‘Ja edelachtbare, nog één.’ Hij stond op maar bleef achter zijn tafel staan. ‘Leah, zou je de jury zo gedetailleerd mogelijk kunnen beschrijven hoe de persoon, die toen bij jou in de ruimte stond, eruit zag?’

Leah sloot haar ogen. Normaal probeerde ze flashbacks van die avond altijd te verdringen, maar nu dwong ze zichzelf de beelden zo goed mogelijk voor de geest te halen. Ze dacht terug aan het moment waar ze de afgelopen weken ook vaak over droomde. Staand op de kruk, terwijl de gedaante recht voor haar stond. Met haar ogen dicht beschreef ze wat ze zag. ‘De persoon droeg een zwarte regenjas met een capuchon. Hij had zijn gezicht bedekt met een soort zwarte stof. Net als zijn regenjas was zijn broek gemaakt van een soort ... polyesterachtig materiaal en aan zijn voeten droeg hij dikke, donkere laarzen. Ook droeg hij zwarte handschoenen, volgens mij gemaakt van leer. Althans, daar roken ze naar ...’

Leah opende haar ogen weer en zag dat de juryleden aandachtig naar haar luisterden.

‘Leek het hierop?’ vroeg Stephan terwijl hij een afstandsbediening van zijn bureau pakte. Hij drukte op een knop waardoor de grote tv in de hoek, naast Leah, aansprong. Op het scherm verscheen een foto van een zwarte outfit, uitgespreid op een zil-verkleurige tafel van metaal. De kleding voldeed volstrekt aan de beschrijving die Leah zojuist had gegeven.

Leah knikte en keek snel weg van het scherm. Ze had maar een seconde nodig om de outfit te herkennen.

Stephan richtte zich tot de jury. ‘Geachte jury. Deze kleding is gevonden in de achterbak van de auto waarmee Dirk op de vlucht sloeg voor de politie. Zoals u ziet komen de kledingstukken perfect overeen met de verklaring die het slachtoffer zojuist heeft afgelegd.’ Hij draaide zich naar de rechter. ‘Edelachtbare, graag wil ik deze kledingstukken indienen als bewijsstuk A.’

De rechter leek iets te noteren op een formulier. Leah kon net niet zien wat ze precies opschreef.

‘Toegestaan,’ antwoordde de rechter. ‘Heeft de tegenpartij hier nog iets aan toe te voegen?’ vroeg ze terwijl ze naar Gwenn keek.

Leah haalde opgelucht adem toen ze zag dat Gwenn haar hoofd schudde. ‘Op dit moment niet,’ antwoordde de advocaat.

‘Goed dan. U kunt weer plaatsnemen bij de rest,’ zei de rechter terwijl ze opnieuw vriendelijk lachte naar Leah.

Leah liet zich dat geen twee keer zeggen en liep zo snel mogelijk door het poortje, terug naar de rest van de aanwezigen.